

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil sige, at fru Lise von Seelen nok overfortolker mit svar. Jeg synes egentlig ikke, at det var det, jeg sagde. Det, jeg hører fru Lise von Seelen konkludere her, er, at vi konkret skal ind og sige: Hvad er det for nogle ting, vi efterfølgende vil afsætte midler til? Det synes jeg er ganske svært, så længe det her ikke er sat i værk endnu, og vi ikke kender omfanget af, hvilke problemer der kan være lokalt.

Det, jeg sagde, var, at der kan være nogle ting, som har et omfang, hvor vi måske fra Folketingets side ser det som helt nødvendigt at sætte ekstra ind, og den mulighed vil jeg selvfølgelig ikke udelukke. Men konkret at gå ind og sige, at der og der og der vil man fra Folketingets side afsætte flere midler er ikke formålet med det her lovforslag. Men der kan være nogle ting, som vi måske bagefter skal kigge på på baggrund af det her initiativ.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren, og så går vi videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

I Det Radikale Venstre går vi positivt ind i forhandlingerne om nærværende lovforslag, og det gør vi selvfølgelig, fordi miljøet i daginstitutionerne ligger os meget på sinde, som det også gør for alle andre partier.

Børnemiljøet er jo en ting, vi har diskuteret i mange år, og det er også et område, som falder lige ned i en debat, som er meget aktuel i øjeblikket i forbindelse med kommunalreformen, nemlig hvordan vi, om jeg så må sige, laver arbejdsdelingen mellem os herinde i Folketinget og de lokale myndigheder.

Vi er lidt optagede af den tendens, der er i øjeblikket, hvor det er, som om vi herinde fra Folketinget stiller flere og flere krav og vil lave mere og mere kontrol, men ikke er klar til at lægge egentlig økonomisk selvbestemmelse og økonomisk ansvar ud til kommunerne. Det er noget, vi tror er dræbende, når det gælder om at skabe en levende og dynamisk offentlig sektor. Det er også på den baggrund, at man skal se den diskussion, vi forsøgte at rejse her i dag.

Men i bedste fald kan den her lovgivning jo være med til at højne bevidstheden i institutionerne og i kommunerne, blandt forældrene, blandt pædagogerne om børnemiljøet, den kan

være med til at give os en viden, vi ikke har i dag, og som måske også kan skabe fundamentet for nogle initiativer herindefra, hvis det skulle vise sig nødvendigt.

Kl. 15.00

Jeg har nogle spørgsmål, som vi især vil følge under udvalgsdebatten, og det vil selvfølgelig være fantastisk, hvis ministeren har mulighed for at løfte sløret for svaret på nogle af dem.

Man indførte for nogle år siden nøjagtig samme slags ordning vedrørende undervisningsmiljøet. Det var de samme krav, man stillede, nemlig at der skulle laves nye planer, der skulle laves opsamlinger, der skulle laves handlingsplaner, som fulgte op på den viden, man fik.

Spørgsmålet er, om familie- og forbrugermi- nisteren kan fortælle os lidt om, hvordan det egentlig er gået med undervisningsmiljøplanerne, som vi var med til at indføre. Har de båret frugt? Har man lavet noget erfaringsopsamling? Når vi indfører det samme, hvad angår børnemiljøet, ville det være naturligt, at regeringen undersøgte det. Det har den sikkert også gjort, men måske kunne vi blive delagtiggjort lidt i den evaluering, man har foretaget af undervisningsmiljøindsatsen, den fremgår nemlig ikke af lovforslaget.

Det andet, som vi er en lille smule optaget af, er compensationen til kommunerne. Det står ikke helt krystalklart for mig, hvem der egentlig har ansvaret for at lave disse undersøgelser og handlingsplaner. Er det den enkelte daginstitution, eller er det kommunerne? Det er jo kommunerne, der får pengene, går jeg ud fra, via det almindelige DUT-princip, eller hvorledes det skal forstås, når den enkelte daginstitution har ansvaret. Det kan være, at ministeren kan klargøre det lidt.

Endelig er der det, som mange har kredset om, nemlig opfølgningen på de handlingsplaner, der kommer. Den debat vil jeg sådan set gerne gemme til næste lovforslag, så her vil jeg blot sige, at jeg ikke forstår, at man, når det kommer til at nedsætte taksterne, altså vil befale kommunerne en helt bestemt måde at handle på, men det vil man altså ikke her.

Jeg synes, at hvis man nu har den tillid, at den enkelte daginstitution skal have lov til at lave sin børnemiljøplan, sin pædagogik, sin udviklingsplan, skulle vi så ikke også lade den enkelte daginstitution bestemme, hvad den gerne vil bruge de penge, som vi alle sammen er enige om skal tilføres området, til, i stedet for at de par- tout skal øremærkes til de 75 pct. af familierne,